

Psát narecenzi na titul, na který již jiní napsali recenze opravdové, nutí člověka přechíst si ostatní názory, aby nemohl být nařčen z kradení názorů. Kdyby šlo o jakékoli jiné CD, váhal bych, zda-li má můj pohled ještě vůbec co nového říci, ale že jde o CD skupiny Čava, kterou znám z vystoupení, roli narecenzenta jsem přijal.

Čava: Třináct písní;

Zase přijdu pozdě/ Pankrác/ Jezero/ Nitky/ Lolita/ Óda na mladost/ Pávi/ Stýskání/ Jahodka/
Dou dou/ Kos/ Hodina vlků/ Cesta lesem.

Natočeno ve studiu Michala Braxatorise v Praze, vydal Cinemax, s.r.o., 2001

Čava patří mezi nejlepší pražské amatérské akustické kapely. Pojmenovat, co že to hrají, není bohudík snadné. Podle mě je to jasný hravý afro-francouzský barový etnofolkjazzrock a názvuky slovenské horské temnoty. Čava má žánrově i lidsky blízko k Minehavě, Bafalu a Nerezu. Na pódiu ji poznáte podle dvou výrazných zpěvaček (Romana Žabková a Jana Albrechtová), ďábelského flétnisty (Boris Kubíček), zapáleného perkusisty (David Jaroš), zkroceného kapelníka kytaristy (Jano Žabka) a kontrabasisty Jana Krejči.

Jedenáct písní a dvě instrumentálky, lišácky nazvaných Třináct písní, je pro Cava prvním oficiálním původním CD zamýšleným nejen pro přátele a pořadatele. Přesto si dovolím ho hodnotit tak, jako bych psal o titulu profesionálním. Protože jedině takové měřítko má pro dobrou kapelu cenu.

Booklet, šedozelená knížečka s koláží černobílých fotek ze Salmovské literární kavárny, uvnitř se zajímavými perokresbami, nabízí české i francouzské texty. Po výtvarné stránce je velice vkusný a nápaditý. Po stránce obsahové jsem ale našel řadu rozporů. Jsem si vědom, že to určitě nebyla starost muzikantů, takže bych to ani do recenze hudebního dílka psát neměl. Vzkazte tomu, kdo booklet sestavoval, že je slušně řečeno lajdák. První, co mě na bookletu zaráží, je uvedený výčet hostů. Myslím, že jako fanoušek Bafala velice dobře vím, jak zpívá Michal Braxatoris. Uvádět ho jako zpívajícího hosta v písni Pávi je přinejmenším komické, uvádět ho jako hostujícího zpěváka v instrumentálce Dou dou, je už ale opravdu síla (Kdepak Samsonův štěkající pes v písni Strom). Naopak by mě zajímalo, komu jsem měl pochválit bicí ve Stýskání a nepochválit v Ódě na mladost. To z bookletu nezjistím, asi se raději zeptám osobně. Pak bych si velice rád ještě v klidu přečetl text Hodiny vlků. Jako autorka je v seznamu skladeb uvedena nějaká Navarová. Podle vynikající práce s češtinou soudím, že se jedná přímo o Navarovou Zuzanu. Že by autorka zakázala kapele, aby otiskli její plné jméno a text v bookletu? To bych se teda opravdu divil. Pak bych také rád věděl, kdo měl na triko hudební režii a proč některé skladby nenechal nazpívat ještě jednou, když na to zpěvačky evidentně hlasově mají. Mrzely mě zejména Nitky, Pávi, Óda na mladost a Hodina vlků. Že by nestačil čas? Peníze? Nahrávalo se ve studiu Michala Braxatorise, takže trochu nechápu, kde byl problém. Řekl bych, že ani Pavlína Jíšová nenahrává věci napoprvé definitivně. Ale, jak jsem již zmínil před chvílí, to není vůbec chyba kapely, to je, bohužel, tu a tam malá nepozornost jednotlivých členů celého realizačního týmu, který je a není totéž co Cava.

Tak, a jdeme se raději bavit o muzice. Kapela Cava, teda parta výjimečně talentovaných muzikantů, splnila svůj díl práce na jedničku s hvězdičkou. Neotřelé aranže, živelný doprovod perkusí, brilantní flétnová a saxofonová sóla, spolupráce s invenční textařkou, to je docela dost. K tomu ještě ženský dvojhlas o mnoha tvářích - od milého tichého šansonu po naléhavé, expresivní až skoro hrubé polohy...

Instrumentální složka Třinácti písní je rozšířena o několik hostujících jmen. Kromě perkusisty Zdeňky Rudolského a el. kytaristy Vaška Maršíka (Minehava) má významnou úlohu zejména Vaškův bratr Petr Maršík (Minehava, Bafalo, ex Cava ... a většina pražských kapel), jehož hudební projev vejde jednou do encyklopedií české baskytary. Bude se říkat: "Co by to bylo za dobré cédéčko, aby na něm ani jednou nehostoval Maršík?" Na celkovém kabátu písní se podílí více než někteří členové kapely, setkáme se s ním v devíti skladbách.

Autorsky je Třináct písní sestaveno zejména z básní Beáty Struhárové, které zhudebnil kapelník Jano Žabka se svojí ženou Romanou, která v Cava zpívá. Jedná se o ženskou poezii, se vším, co od ní očekáváme. Zajímavé je stavění slovákismů na odiv, někdy až nucený: V písni Óda na mladosť nevystupuje žádné jiné slovenské slovo a celá je česky. Totéž v písni Jahodka, kde se lesní plod houpá na tenučké stopce, aniž by měl k tomu nějaký nezbytný lingvistický důvod. Dále na CD věnovali po jednom textu Zuzana (?) Navarová, Michal Braxatoris a slovenský lid. Zkrátka, je co poslouchat a o čem hloubat.

CD začíná výraznou instrumentálkou, kde slyším víc kytarových tónů, než kolik chtěl Jano zahrát. Druhou skladbou je Pankrác s textem Michala Braxatorise, píseň věru pražská, živelná obdobně jako Bafalo či Minehava. Jezero vyniká zejména výraznou melodií. Slyšel jsem i čistší kytaru, než jak je ve scodatuře D v Nitkách. Přichází Lolita, jedna z vůbec nejzdařilejších písní titulu. Silná ve výrazu, textu i aranži. Burcuje k neklidu tím, jak klidně je nazpívána. Óda na mladosť mi připomněla muzikál Hair. Hostující Janu Nohavovou jsem ale již někdy viděl, takže vím, že černoška není. Možná proto mi píseň pěvecky nesedla. Zpívají-li spolu dvě výrazné zpěvačky, každá dává do písně svůj pohled. Je-li pohledem jedné být nad tónem a pohledem druhé být pod, nepůsobí to dohromady nejlépe. Následují slovenští lidoví Pávi. Je to náhoda nebo zapšklost, že ani Pávi mi výrazově nesouhlasí? Nejde o to, že my, neslováci, známe Pávy jen z Perinbaby či od Dalibora Štrunce, tedy jako průzračnou skladbu, kterou si zpívá krásná mladá Slovenka. Mrzí mě spíš, že Cava vyzdvihuje z písně slabiky a slova, která nejsou klíčovými mezníky textu. A občas slyším z písně víc pražštinu než slovenštinu. Následuje další z vrcholů Třinácti písní jménem Stýskání. Tyto středně tiché šansonové skladby (jako je i Lolita) sedí Cava nejlépe. V písni zazní i dvě sloky francouzsky a navíc tepou zajímavé bicí. Po relativně klidném Stýskání následuje ještě klidnější Jahodka. Z útulného baru se dostáváme na koncert písničkářů, kde se chystáme usnout. Naštěstí se skladba rozvine v plný zátaž a jsme zase vzhůru. Přichází druhá instrumentálka - Dou dou. Podlaďovat struny měkčí než dvanáctky je hazardérství, podle zkušenosti tipuji, že jde o desítky. Instrumentálka, včetně imaginárního zpěvu Michala Braxatorise, jako by odstříhla tichou pasáž cédéčka a uvedla nás do závěrečného finišu. Hodina vlků s textem nejzdařilejším - od Zuzany (?) Navarové. V souladu s vystupováním pravděpodobné autorky je i způsob zpěvu a doprovodu této skladby - s pokorou, v klidu, mile, precizně, prostě tak akorát. Hodina vlků je velice silná skladba a opět tím, že není příliš "převýrazovaná". A jsme na konci: Cesta lesem, největší hitovka, ve které se připojuje další host z Minehavy - Vašek Maršík s elektrickou kytarou. Píseň znám i z úpravy poslední, dnes již historické, sestavy Minehavy. Podoba, v jaké je skladba na CD Cava mi přijde zdařilejší. Pěkné, pěkné.

Hledání nových cest v harmonizaci a v rytmických postupech, stejně jako zajímavé nepravidelné ženské dvojhlasý (místy i dvě oktávy vzdálené), vytvářejí ze Cava mimořádnou kapelu. Dobré básnické texty, včetně přítomných francouzských překladů, dávají tušit, že kapela si našla své já a dobře ví, co od hudby chce. Za deset let své existence si vyvinula vlastní, v Čechách originální, zvuk, podle kterého ji lze poznat. Přeji jim, ať stále nacházejí čas tvořit a hrát. Jsou dobří a myslím, že neprávem opomíjeni. Možná proto, že hrají po barech a

Čava - Třináct písní ... aneb Že prý nemáme s Francií společnou hranici

Napsal uživatel Jeroným Lešner
Pátek, 28 Prosinec 2001 01:00

klubech a nehrnou se do soutěží. Nevím, jestli je to chyba nebo ne, to si rozsud'te sami. Já zůstanu jako loni a předloni doufat, že je v létě přesto uvidím na některých našich festivalech. Vím, že hrají v Salmovské literární kavárně, a chcete-li vědět kde ještě, napište jejich kapelníkovi, Jano Žabkovi, určitě bude mít radost: zabka@jh-inst.cas.cz